

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122213589
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122213589.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu: A. B. C., D., so sídlom E., F. XX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. A. B., F. I. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Michalom Barnovským, advokátom, so sídlom Stará Ľubovňa, Námestie generála Štefánika 532/7, o zaplatenie 1.476,01 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 10Csp/10/2022-174 zo dňa 15. decembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.476,01 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, spolu so zmluvným úrokom vyčísleným vo výške 407,99 eur, úrokom z omeškania vyčísleným vo výške 0,84 eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.476,01 eur od 30.12.2021 do zaplatenia /výrok I./ a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % /výrok II./.

2. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia 1.476,01 eur spolu so zmluvným úrokom vyčísleným vo výške 407,99 eur, úrokom z omeškania vyčísleným vo výške 0,84 eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.476,01 eur od 30.12.2021 do zaplatenia s odôvodnením, že strany spolu uzatvorili úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca žalovanému poskytol peňažné prostriedky vo výške 1.700 eur. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol žalovaný povinný splatiť do 24.08.2026. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti (prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas), a preto žalobca na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodol o predčasnej splatnosti úveru dňa 29.12.2021 a to po zaslaní upozornenia na omeškanie a možnosť predčasného zosplatenia opakovaným upozornením zo dňa 26.10.2021. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Podľa neho nebolo preukázané splnenie podmienok pre platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Nepreukázal, že opakované upozornenie zo dňa 26.10.2021 ako aj výzva na predčasné splatenie úveru zo dňa 29.12.2021 boli žalovanému akýmkoľvek spôsobom doručené alebo aspoň odoslané. Žalovaný bol v danom období dlhšiu dobu v nemocnici, o čom bol žalobca informovaný zo strany brata žalovaného pána J. H., a preto aj z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť k prevzatíu uvedených dokumentov zo strany žalovaného. Žalobca tiež nepreukázal ako posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného predmetný spotrebiteľský úver splácať. Porušil tak svoje zákonné povinnosti a predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový. Takýto je ešte aj z toho

dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonnú náležitosť - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

3. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého vyplynulo, že žalobca ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX - Pôžička, ktorej neoddeliteľnou časťou boli o.i. formulár so štandardnými európskymi informáciami o spotrebiteľskom úvere, Obchodné podmienky, Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov žalobcu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 1.700 eur s fixnou úrokovou sadzbou 9,9 % p.a. do splatnosti úveru, s výškou mesačnej splátky 31,40 eur splatnej vždy k 24. dňu v mesiaci, počtom splátok 72, termínom prvej splátky dňa 24.09.2020, RPMN 12,67 %, priemerná hodnota RPMN bola v čase uzatvorenia zmluvy o úvere vo výške 12,44 %, pričom celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, bola vo výške 2.345,80 eur, s poplatkom za poskytnutie úveru 85 eur, poplatkom za poistenie schopnosti splácať úver 1,55 eur mesačne, úrokom z omeškania v zákonnej výške 5 %. Žalobca súdu predložil tabuľku splácania úveru žalovaným s rozdelením na istinu, úrok a iné poplatky, z ktorej je zrejmé, akú sumu poskytnutého úveru žalovaný doposiaľ žalobcovi zaplatil v mesačných splátkach. Žalovaný si svoju povinnosť riadne neplnil, čím sa dostal so splátkami do omeškania. Žalobca žalovaného opakovane vyzval listom zo dňa 26.10.2021 na zaplatenie dlžnej čiastky s tým, že poučil žalovaného, že ak nedôjde k zaplateniu dlhu, žalobca je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, a teda nárokovať si zaplatenie celej svojej pohľadávky voči žalovanému. Nakoľko k úhrade dlžnej sumy nedošlo, žalobca ako banka vyhlásil ku dňu 29.12.2021 mimoriadnu (predčasnú) splatnosť celého zostatku úveru, o čom upovedomil žalovaného listom zo dňa 29.12.2021. Svedok J. H., brat žalovaného, vypovedal, že žalovaný potreboval lekársku pomoc, dostal sa do A.. Prvý mesiac bol žalovaný v takom stave, že s ním nebol možný kontakt, a to aj kvôli pandémie spôsobenej ochorením COVID-19, preto ho nebolo možné osobne navštíviť. Žalovaný používa svedkovu e-mailovú schránku, a preto sa stalo, že svedok si prečítal upozornenie z banky, že žalovaný neuhradil splátky úveru, preto mu chcel svedok pomôcť, vybavil si generálnu plnú moc. Chcel žalovanému pomôcť a dlh uhradiť, preto v novembri 2021 upovedomil pobočku žalobcu v A. o situácii, v ktorej sa žalovaný nachádza. Žalobca však nevyhovel žiadosti svedka, ktorou zisťoval platobné údaje na úhradu dlhu žalovaného. Žalobca svedka odkázal na právne oddelenie, ktoré ale svedkovi relevantné údaje neposkytlo, o čom predložil súdu e-mailovú komunikáciu, splnomocnenie a potvrdenie liečebne z A. ako dôkazy. Žalovaného pustili z liečebne dňa 03.01.2022, pričom so svedkom sa šli do banky na ďalší deň informovať o úvere a chceli uhradiť celý dlh žalovaného. To však už nebolo vo finančných možnostiach svedka.

4. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, platného v rozhodnom čase, § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi, ktorý nekoná v rámci podnikateľskej činnosti, považoval za spotrebiteľský úver. Úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 09.09.2020 netrpí podľa súdu absenciou náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. K žalovaným namietanej absencii konečnej splatnosti úveru súd konštatuje, že sa taktiež stotožňuje so závermi prijatými Najvyšším súdom Slovenskej republiky, a síce že priamo v texte predmetnej úverovej zmluvy v rámci jej bodov je dostatočne jasne, určito a zrozumiteľne definovaný termín splatnosti 1. splátky a rovnako je z tohto bodu zrejmý aj dátum konečnej splatnosti úveru, t.j. poslednej úverovej splátky, a to aj pre priemerného spotrebiteľa, (v tomto prípade 72 mesačných splátok odo dňa 24.09.2020 splatných vždy 24. deň v kalendárnom mesiaci). Najvyšší súd konštatoval, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení v dobe uzavretia zmluvy umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné uvedenie požadovaných informácií vo vzťahu ku každej náležitosti (t.j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere" v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c) Smernice, v zmysle ktorého zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza dĺžku trvania zmluvy o úvere. Na základe vyššie uvedeného je potrebné dospieť k záveru, že zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., a teda úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov (z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21.04.2022). K skúmaniu bonity žalovaného žalobcom súd konštatoval, že žalovaný bol dlhodobým

klientom žalobcu, ktorý mal u žalobcu vedený účet, a teda žalobca mal k dispozícii interný stav na osobnom účte žalovaného, ku ktorému bol na žiadosť žalovaného žalobcom poskytnutý spotrebiteľský úver v primeranej výške k obratom na účte a niekoľkomesačného stavu účtu žalovaného. Z výpisov z účtu žalovaného, ktoré žalobca súdu predložil, vyplýva, že žalovaný disponoval kladným zostatkom, a to v rozmedzí súm za jednotlivé mesiace od 302,28 eur až 1.253,38 eur, teda žalovaný disponoval nielen finančnými úsporami, ale i dochádzalo k obratom na účte, a teda príjmu finančných prostriedkov, ktoré mal žalobca interne preukázané. Výška úveru bola určená vopred (pred poskytnutím úveru), a to v sume 1.700 eur, pričom žalovaný ako reakciu na možnosť získania úveru v tejto výške požiadal žalobcu o poskytnutie úveru, a teda o uzatvorenie spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Nakoľko žalobca disponoval informáciami o platobných operáciách žalovaného, ktoré boli žalobcovi zrejme zo skutočnosti, že žalovaný bol jeho dlhoročným klientom (mal u žalobcu vedený osobný účet viac ako 6 mesiacov), teda žalovaný splnil

i podmienku príjmu na účet, žalobca nebol ďalej povinný overovať informácie o žalovanom v Sociálnej poisťovni ako to vyplýva z ustanovenia § 43 ods. 7 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver aj s ohľadom na údaje získané zo Spoločného registra bankových informácií (SRBI), keď dňa 09.09.2020 vykonal dopyt do SRBI, pričom na základe dopytu získal report údajov o existujúcich operáciách a taktiež prehľad všetkých operácií nazvaný CREDIT REPORT - ANALYTIC súdu predložený ako dôkaz, pričom o tejto skutočnosti žalobca predložil súdu dôkaz o realizovaní uvedeného dopytu do SRBI dňa 09.09.2020. Žalobca tiež realizoval výpočet limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver, a teda v nadväznosti na uvedené platí, že žalobca bonitu žalovaného adekvátne preveril a schopnosť splácať poskytnutý úver preskúmal s odbornou starostlivosťou. K mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalobcom žalovanému súd konštatoval, že táto bola vyhlásená ku dňu 29.12.2021 o čom žalobca zaslal žalovanému list z rovnakého dátumu. Tomuto predchádzalo opakované upozornenie žalobcu doručované žalovanému listom zo dňa 26.10.2021, v ktorom žalovaný informoval žalovaného, že je v omeškaní so zaplatením splátok úveru, a tiež ho upozornil, že pokiaľ k úhrade tohto dlhu nedôjde, žalobca vyhlási mimoriadnu (predčasnú) splatnosť celého zostatku úveru. Žalobca predložil súdu dôkazy, že uvedené listové zásielky žalovanému doručoval, kedy boli dňa 02.11.2021 a 04.01.2022 uložené na pošte z dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote žalovaným. Z vykonaného dokazovania výsluchom svedka, brata žalovaného, je zrejme, že tento mal od žalovaného udelenú generálnu plnú moc, o situácii vedel, o čom svedčí jeho tvrdenie o komunikácii so zástupcami žalobcu a ochota zaplatiť žalobcom vyčíslenú dlžnú sumu, pričom tento zároveň uviedol, že žalobca mal byť z liečebného zariadenia prepustený dňa 03.01.2022, teda skôr, ako bola zásielka žalobcu adresovaná žalovanému uložená na pošte dňa 04.01.2022, a teda bolo možné, aby sa aj táto zásielka reálne dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Súd konštatuje, že samotná spotrebiteľská úverová zmluva ako aj obchodné podmienky (predložené žalobcom ako dôkaz), ktoré boli podľa úverovej zmluvy jej súčasťou a o týchto bol žalovaný informovaný, čo potvrdil svojím podpisom, obsahujú ustanovenia o právach a povinnostiach strán

a dôsledkoch ich porušenia. Ak by aj žalobca celú úpravu predčasnej splatnosti úveru nezahrnul priamo do zmluvy a odkazuje na listiny ako Všeobecné obchodné podmienky

a Obchodné podmienky, je v zásade prípustné uplatňovanie takýchto obchodných podmienok. Spravidla si zmluvné strany dohodnú obsah práv a povinností priamo v zmluve, ale nie je vylúčená ani aplikácia všeobecných, či iných obchodných podmienok, na ktoré zmluva môže odkazovať. Uvedené uplatnenie obchodných podmienok však nie je neobmedzené, ale naopak, právna úprava stanovuje zákonné limity. Pre spotrebiteľské zmluvy platí, že nemôžu obsahovať dojednania, ktoré sú v rozpore s požiadavkami dobrej viery alebo znamenajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, ďalej také, s ktorými sa spotrebiteľ nemá možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy a pod. V danej veci žalobca postupoval podľa zmluvy a obchodných podmienok, keď z dôvodu porušenia povinnosti žalovanej vyhlásil úver za predčasne splatný, pričom dodržal tak podmienky zmluvne dojednané, ako aj zákonom stanovené v § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zásielka žalobcu na zaplatenie dlžných splátok pod hrozbou vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru bola odoslaná žalovanému poštou doporučené, táto zo strany žalovaného nebola prevzatá

v odbernej lehote. Doručovanie zásielok bolo upravené vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu (v tomto prípade čl. 19.8); skutočnosť, že žalovaný zásielku neprevzal, považuje sa inak za doručenie dňom ich uloženia. Súd teda považuje upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu za doručené žalovanému, a to na základe fikcie doručenia. V tomto smere poukazuje súd na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.12.2020, sp. zn.

5Cdo/36/2020, z ktorého vyplýva: „Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.“ Z uvedeného vyplýva, že žalovaný je povinný vrátiť (zaplatiť) žalobcovi ako veriteľovi, sumu, ktorú žalovanému poskytol na základe úverovej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu, spolu s dohodnutým zmluvným úrokom, ktorý by žalovaný zaplatil žalobcovi aj pri riadnom a včasnom plnení úverovej zmluvy (vyčísleného v sume 407,99 eur), úroku z omeškania vyčísleného do dňa mimoriadnej splatnosti úveru vo výške 0,84 eur a príslušného úroku z omeškania v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru do zaplatenia. Vzhľadom na uvedené preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 1.476,01 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, spolu so zmluvným úrokom vyčísleným vo výške 407,99 eur, úrokom z omeškania vyčísleným vo výške 0,84 eur a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.476,01 eur od 30.12.2021 do zaplatenia.

5. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/ s tým, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Podľa neho sa súd prvej inštancie nesprávne vysporiadal s tým, že došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Vôbec nezaoberal podstatnou skutočnosťou v tomto prípade, a to, že brat žalovaného - G. J. H., A. mal snahu dlh za žalovaného pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru uhradiť. Z výpovede nielen žalovaného ale predovšetkým z výpovede svedka G. J. H., A. brata žalovaného na súdnom pojednávaní dňa 22.09.2022 vyplynulo, že brat žalovaného kontaktoval pracovníčky žalobcu v A., pričom medzi ním a pracovníkmi žalobcu prebiehala dokonca aj písomná komunikácia, v rámci ktorej tento upozornil žalobcu, resp. jeho pracovníkov na tú skutočnosť, že žalovaný je hospitalizovaný o čom žalobcovi predložil dokonca aj potvrdenie z nemocnice. Aj napriek skutočnosti, že sa brat žalovaného, na základe splnomocnenia s úradne overeným podpisom žalovaného, snažil získať informácie o variabilnom symbole a čísle účtu, na ktorý by mohol dlh za brata uhradiť a predísť tak vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, žalobca žiadne takéto informácie neposkytol. Žalovanému tak aj napriek jeho objektívnej nemožnosti (hospitalizácii v nemocnici, o ktorej žalobca vedomosť preukázateľne mal od brata žalovaného) a napriek snahe brata žalovaného o úhradu dlžnej sumy, z titulu čoho disponoval aj splnomocnením, nebolo umožnené, aby pred vyhlásením predčasnej splatnosti mohol uhradiť dlh v celosti a zabrániť vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru tak, ako mu to umožňuje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Žalovaný bol hneď na druhý deň po prepustení z nemocnice s bratom osobne na pobočke žalobcu a mal záujem uhradiť všetky dlžné splátky, avšak zo strany pracovníkov mu bolo odpovedané, že to už možné nie je. Postup žalobcu vedúci k zosplatneniu úveru bol jednoznačne v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s dobrými mravmi a na ťarchu žalovaného ako spotrebiteľa, nakoľko žalobca v podstate znemožnil splácanie úveru tým, že neposkytol bratovi žalovaného potrebné informácie na splatenie dlhu, a to všetko v čase prísnych covidových opatrení ako aj za okolností spojených s liečebným režimom žalovaného. Tieto skutočnosti tak nemožno vykladať na ťarchu žalovaného ako spotrebiteľa. Týmito skutočnosťami sa pritom súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Súd sa potom nedostatočným spôsobom vysporiadal aj s otázkou doručenia opakovaného upozornenia zo dňa 26.10.2021. Žalovaný bol od 06.10.2021 do 03.01.2022 hospitalizovaný v A. K. A. A. J. A., čo vyplýva aj z predloženej predbežnej prepúšťacej správy zo dňa 31.12.2021. Daná listina - opakované upozornenie tak nemohla byť objektívne spôsobilá dostať sa do sféry dispozície žalovaného. O tejto skutočnosti bol pritom žalobca informovaný bratom žalovaného. Žalobca sa však následne, keď bol bratom žalovaného informovaný o tom, že je žalovaný hospitalizovaný v nemocnici, ani len nepokúsil opätovne zaslať žalovanému predmetnú zásielku v čase, kedy už v nemocnici nebol a tak si riadne splniť notifikačnú povinnosť podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ale rovno vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Na posúdenie takéhoto konania žalobcu mal súd správne aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a s tým súvisiaci § 39 Občianskeho zákonníka a posúdiť právny úkon žalobcu ako neplatný. Ďalej žalovaný poukázal na to, že z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať

o zaplatenie celej pohľadávky pre nespĺnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ak súd prvej inštancie považoval opakované upozornenie zo dňa 26.10.2021 za platne doručené tzv. fikciou doručenia (ku dňu 02.11.2021) potom je zrejmé, že ak malo dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru až ku dňu 29.12.2021

(teda po splatnosti splátky za november dňa 24.11.2021 a splátky za december dňa 24.12.2021), nebola splnená podmienka § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka, resp. časové obmedzenie práva veriteľa požadovať zaplatenie celej pohľadávky z dôvodu straty výhody splátok. Aj z uvedeného dôvodu nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie potom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď vôbec nevysvetlil, ako posúdil tvrdenia žalovaného o tom, že je potrebné zohľadniť v tomto prípade dôvod, pre ktorý si žalovaný objektívne nemohol zásielku prevziať (hospitalizácia v nemocnici), o ktorom bol žalobca dokonca informovaný a skutočnosť, že brat žalovaného mal vôľu dlh žalovaného, z dôvodu objektívnej nemožnosti žalovaného, uhradiť. Podľa žalovaného sa súd aj nesprávne vysporiadal s otázkou skúmania bonity žalovaného, resp. nesprávne posúdil konanie žalobcu s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu 09.09.2020. V rámci celého konania žalovaný poukazoval predovšetkým na tú skutočnosť, že žalobca sa nezaoberal predovšetkým jeho príjmovou stránkou. Zo žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 vyplýva, že žalobca sa nedopytoval žalobcu na typ jeho príjmu, ani na výšku príjmu a ani na najnižší čistý príjem. V časti údaje o príjmoch žiadateľa v rámci žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 sa žiadna výška príjmu neuvádza. V rubrike typ príjmu sa uvádza neuvedený a v rubrike najnižší čistý príjem sa taktiež uvádza neuvedený. Aj napriek skutočnosti, že tieto rubriky boli obsiahnuté v predmetnej žiadosti, tieto ostali nevyplnené a ako to aj z výpovede žalovaného na súdnom pojednávaní dňa 22.09.2022 vyplynulo, žalobca resp. jeho pracovníci sa žalovaného na výšku jeho príjmu ani nedopytovali.

Z uvedeného zároveň vyplýva, že žalobca nevyužil svoje právo podľa § 7 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca teda nezisťoval ani konkrétnu výšku príjmu, ani typ príjmu, ani najnižší čistý príjem žalovaného a dokonca ani zamestnávateľa. Aj napriek skutočnosti, že z predložených výpisov z účtu vyplýva, že na účet žalovaného bol zasielaný mesačný príjem bolo namieste, najmä s prihliadnutím na jeho veľkú variabilitu

a nepravidelnosť, aby sa žalobca pokúsil zisťovať reálny priemerný mesačný príjem žalovaného, tak, aby mohol s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť schopnosť žalovaného tento spotrebiteľský úver v zmysle § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch splácať. Toto zákonné ustanovenie pritom explicitne ako jednu zo skutočností, ktoré mal právny predchodca posúdiť, stanovuje príjem žalovaného a nie predpokladaný príjem žalovaného,

a teda bolo namieste tento príjem aj náležitým spôsobom zisťovať. Samotný stav bankového účtu žalovaného taktiež ipso facto nehovorí nič o príjme žalovaného. Súd tiež nesprávne vo veci aplikoval § 7 ods. 43 zákona o spotrebiteľských úveroch, v zmysle ktorého žalobca nebol povinný overovať informácie o príjmoch žalovaného v Sociálnej poisťovni, pretože výška spotrebiteľského výška bola určená vopred bez aktívnej účasti spotrebiteľa a na základe historických údajov o finančnej situácii spotrebiteľa získaných z interných zdrojov veriteľa

o platobných operáciách, ktoré je možné doplniť o ďalšie informácie z interných zdrojov alebo externých zdrojov. V danom prípade však zo žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.09.2020 vyplýva, že žalovaný ako spotrebiteľ výslovne žiadal o poskytnutie úveru vo výške 1.700 eur. Nemožno preto hovoriť o tom, aby bola výška úveru určená vopred bez aktívnej účasti žalovaného ako spotrebiteľa, keďže jednak takáto skutočnosť preukázaná nebola a zároveň zo žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 09.09.2020 možno vyvodiť skôr opak. Navyše § 7 ods. 43 zákona o spotrebiteľských úveroch konštatuje povinnosť overovať informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, avšak neneguje povinnosť tento príjem náležitým spôsobom zistiť. Žalobca však žiadnym relevantným spôsobom tento príjem nezisťoval a dokonca zo žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 09.09.2020 vyplýva, že žalobca sa uspokojil s tým, že sa v podanej žiadosti žiadna výška príjmu neuvádza, neuvádza sa ani typ príjmu a dokonca ani najnižší čistý príjem. Nemožno ani učiť záver, aby žalobca skúmal celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovaného, na ktorú bol žalobca v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch pri posúdení úverovej schopnosti klienta povinný brať zreteľ. V danom prípade tak došlo aj k porušeniu predovšetkým § 7 ods. 23 zákona

o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 7 ods. 19, ods. 20 a ods. 21 zákona

o spotrebiteľských úveroch, nakoľko žalobca nezisťoval čistý príjem spotrebiteľa, nezistil hodnoty položiek na výpočet limitu pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, a preto ani neposúdil, či môže alebo nemôže poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver. Išlo o prípad hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona

o spotrebiteľských úveroch a preto sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Ako ďalší dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žalovaný uviedol absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda údaj o dobe trvania zmluvy

o spotrebiteľskom úvere v samotnej zmluve. Keď súd prvej inštancie poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21.04.2021, tak tento sa zaoberal skôr absenciou termínu konečnej splatnosti úveru ako dobou trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom skonštatoval, že nie je nutné, aby zmluva

o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu.

V tomto prípade však absentuje samotná doba trvania zmluvy, pričom nebola zo strany žalovaného namietaná absencia termínu konečnej splatnosti úveru. Na základe týchto skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Čo sa týka námietok žalovaného ohľadom vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a s tým súvisiacou skutočnosťou, že brat žalovaného G. J. H., A. mal snahu dlh za žalovaného pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru uhradiť, tak v zmysle zákona o bankách je žalobca (banka) povinný dodržiavať bankové tajomstvo a informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva utajovať a chrániť. Žalovaný nepredložil žiadne dôkazy o tom, že by so žalobcom prebehla nejaká písomná komunikácia. Ide len o tvrdenie, ktoré nie je podložené žiadnym dôkazom o tom, že by žalobca neposkytol žiadne informácie ohľadom splatenia pohľadávky. Žalobca sa teda nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že postup žalobcu vedúci k zosplateniu úveru bol v rozpore s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s dobrými mravmi a na ťarchu žalovaného ako spotrebiteľa, nakoľko žalobca v podstate znemožnil splácanie úveru. K tvrdeniu žalovaného, že opakované upozornenie zo dňa 26.10.2021 nemohlo byť objektívne spôsobilé dostať sa do sféry žalovaného, nakoľko bol žalovaný v čase doručovania hospitalizovaný odkazuje žalobca na svoje podanie zo dňa 14.11.2022. Klient musí bez zbytočného odkladu oznámiť banke každú zmenu adresy, telefónneho čísla a emailovej adresy, na ktoré sa mu doručujú písomnosti a oznámenia banky, inak bude banka považovať posledné klientom oznámené kontaktné údaje pre doručovanie za aktuálne (bod 19.8 VOP). Pokiaľ žalovaný tvrdí, že žalobca bol informovaný bratom žalovaného o hospitalizácii jeho brata, mal na preukázanie svojich tvrdení predložiť písomný dôkaz o tom, že takéto oznámenie žalobcovi zaslal. V prípade, že žalovaný tvrdí, že splnomocnil svojho brata na konanie v jeho mene, mohol tak urobiť aj v prípade preberania jeho zásielok a nemuselo by tak dôjsť predčasnemu zosplateniu úveru. Žalobca však má za to, že nakoľko žalovaný na preukázanie svojich tvrdení nepredložil žiadne dôkazy, ide len o jeho tvrdenie proti tvrdeniu žalobcu a takéto tvrdenia nemôžu byť v konaní akceptované ako relevantný dôkaz. V zmysle uvedeného máme za to, že žalobca pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru postupoval

v súlade so zákonom. Čo sa týka skúmania bonity žalovaného pred poskytnutím úveru, žalobca sa k tomuto posudzovaniu už dostatočne vyjadril pred súdom prvej inštancie. Pri skúmaní bonity postupoval v súlade so zákonom, nebol povinný získavať informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni, tak ako to vyplýva z § 7 ods. 43 zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobca riadne vykonal dopyt do úverového registra (SRBI/NRKI). Výsledkom tohto dopytu je výstup z úverového registra vo forme listiny označenej ako CREDIT REPORT - ANALYTIC, ktorý bol prílohou žaloby zo dňa 17.01.2022. Postupoval teda v súlade so zákonom. Žalobca taktiež splnil podmienky v zmysle Opatrenia NBS

č. 10/2017 zo dňa 14.11.2017, ktorým sa ustanovili podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s účinnosťou od 01.01.2018. Túto skutočnosť žalobca taktiež dostatočne opísal vo svojom podaní zo dňa 14.11.2022. Čo sa týka žalovaným tvrdenej absencie náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch - doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bod 1.2 zmluvy jednoznačne stanovuje termín konečnej splatnosti úveru a aj dobu trvania zmluvy, v zmysle ktorého Banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom - A. B. C., D. (ďalej len „OP“) (...), ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. V zmysle ods. 3.9 OP - Trvanie úveru a zánik zmluvy: Pôžička sa poskytuje na dobu do dňa jej konečnej splatnosti uvedeného v zmluve o úvere. Dobu trvania zmluvy je možné celkom jednoznačne vyvodiť z bodu 1.2 zmluvy Základné podmienky, kde je uvedený termín splatnosti 1. Anuitnej splátky (24.09.2020), údaj o počte anuitných splátok (72) a údaj o tom, že periodicita anuitných

splátok je mesačná a teda vzhľadom na uvedené parametre je kombinácia týchto údajov dostatočným určením doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podstatou zákonnej požiadavky na uvedenie tohto údajja je predovšetkým to, aby si spotrebiteľ bol vedomý toho, dokedy bude musieť spotrebiteľský úver splácať. Žalobca nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že na splnenie uvedenej zákonnej povinnosti nepostačuje určiteľnosť doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúca z ďalších ustanovení zmluvy, a preto je nevyhnutné jej explicitné uvedenie priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Je toho názoru, že zákonná požiadavka je splnená aj bez toho, že by sa v zmluve nachádzala kolónka s výslovným názvom „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“, ku ktorej by bolo priradené konkrétne určiteľné uvedenie tejto doby. V tejto súvislosti poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21.04.2022, v ktorom najvyšší súd poukázal na časovo skoršie rozhodnutie sp. zn. 2Cdo/69/2020 zo dňa 30.11.2021, týkajúce sa podobnej skutkovej a právnej problematiky, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30. apríla 2018, ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“. Nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétneho dátumu. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

8. K vyjadreniu žalobcu na svoje odvolanie sa vyjadril žalovaný. Vo vzťahu k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru zopakoval, že žalovaný bol v danom období, kedy mu žalobca doručoval výzvu na zaplatenie omeškaného dlhu z úveru ako aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, dlhšiu dobu v nemocnici, o čom bol žalobca informovaný zo strany brata žalovaného pána G. J. H., A.. Žalobca sa následne, keď bol bratom žalovaného informovaný o tom, že sa žalovaný nachádza v nemocnici, ani len nepokúsil opätovne zaslať žalovanému predmetnú zásielku v čase, kedy už v nemocnici nebol a tak si riadne splniť notifikačnú povinnosť podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ale rovno vyhlásil predčasnú splatnosť úveru. Brat žalovaného sa navyše pokúšal zistiť od žalobcu údaje ohľadom výšky dlhu, bankového účtu ako aj variabilného symbolu za účelom doplatenia dlhu, avšak uvedené informácie mu zo strany žalobcu poskytnuté neboli. Na základe uvedeného je toho názoru, že s poukazom na nesplnenie si tzv. notifikačnej povinnosti zo strany žalobcu, normatívne vyjadrenej v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru. Ďalej žalovaný zopakoval, že žalobca neposúdil s odbornou starostlivosťou jeho schopnosť splácať spotrebiteľský úver. Bral do úvahy údaje zo Spoločného registra bankových informácií a Nebankového registra klientskych informácií, údaje poskytnuté samotným žalovaným v žiadosti o poskytnutie úveru a kreditné a debetné obraty na účte.

Z uvedených skutočností a dokladov však nevyplýva ako sa žalobca zaoberal príjmovou stránkou žalovaného. Aj napriek skutočnosti, že z predložených výpisov z účtu vyplýva, že na účet žalovaného bol zasielaný mesačný príjem bolo namieste, najmä s prihliadnutím na jeho veľkú variabilitu a nepravidelnosť, aby sa žalobca pokúsil zisťovať reálny priemerný mesačný príjem žalovaného, tak, aby mohol s odbornou starostlivosťou vyhodnotiť schopnosť žalovaného tento spotrebiteľský úver splácať. Žalobca ale nezisťoval ani konkrétnu výšku príjmu, ani typ príjmu, a dokonca ani najnižší čistý príjem žalovaného. Nemožno preto urobiť ani záver, aby žalobca skúmal celkovú sociálno-ekonomickú situáciu žalovaného. Skúmanie bonity žalovaného zo strany žalobcu je nutné vyhodnotiť ako úplne formalistické. Išlo o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo v spojení s § 11 ods. 2 prvej vety zákona o spotrebiteľských úveroch znamená, že nastupuje sankcia spočívajúca okrem iného v tom, že žalobca nie je oprávnený vyžadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a tiež v zmysle § 11 ods. 2 druhej vety zákona o spotrebiteľských úveroch sa v tomto prípade považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o absencia náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v predmetnej úverovej zmluve, žalobca konštatoval, že dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné vyvodiť z bodu 1.2 zmluvy, kde je uvedený termín splatnosti 1. anuitnej splátky 24.09.2020 a údaj po počte splátok. Z odbornej literatúry (SLANINA, J. a kol. Zákon o spotrebiteľskom úvere. Komentár. 1. vyd. Praha : C. H. Beck, 2017. 532 s. ISBN 978-80-7400-645-6.

- pozn. vychádzajúc z obdobnej právnej úpravy) vyplýva, že pod dobou trvania zmluvy je potrebné rozumieť celkový časový úsek medzi okamihom, kedy je spotrebiteľovi umožnené po prvýkrát čerpať úver a okamihom, do kedy je povinný spotrebiteľ úver uhradiť. Takýto údaj však v zmluve jasne a zreteľne uvedený nie je. Žalovaný sa domnieva, že nie je v súlade s princípom ochrany spotrebiteľa, ak veriteľ predkladá spotrebiteľovi zmluvu, ktorá na zistenie podstatných otázok splácania úveru vyžaduje výpočty, tzn. doba trvania zmluvy musí byť označená presným a zrozumiteľným časovým údajom. Navyše žalobca poukazuje na judikatúru, ktorá sa do veľkej miery týka absencie termínu konečnej splatnosti a nie doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

9. K vyjadreniu žalovaného sa potom ešte vyjadril žalobca. Odkázal v celom rozsahu na svoje vyjadrenia adresované súdu v priebehu súdneho konania, ktorými jednoznačne preukázal, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo v súlade so zákonom, a že žalobca posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver. Tvrdenia žalovaného žalobca považuje za nesprávne. Opätovne poukázal na bod 19.8 VOP, v zmysle ktorého klient musí bez zbytočného odkladu oznámiť banke každú zmenu adresy, telefónneho čísla a emailovej adresy, na ktoré sa mu doručujú písomnosti a oznámenia banky, inak bude banka považovať posledné klientom oznámené kontaktné údaje pre doručovanie za aktuálne. Žalovaný si nesplnil túto svoju povinnosť a neoznámil žalobcovi zmenu adresy na doručovanie, preto tak opakované upozornenie ako aj výzva na predčasné splatenie úveru boli zo strany žalobcu žalovanému doručované správne, na poslednú klientom oznámenú adresu pre doručovanie. Okrem toho zo samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že spôsob splácania úveru bol dojednaný odpísaním z bežného účtu v banke/príkazom na úhradu v prospech inkasného účtu, a teda priamo v bode 1.2 Zmluvy boli jednoznačne identifikované a špecifikované platobné údaje, keď ako inkasný účet bol uvedený osobný účet žalovaného. Žalovaný teda mal v danom čase vedomosť o platobných údajoch, ktoré aj sám mohol oznámiť svojmu bratovi pre prípad úhrady dlhu. Bolo povinnosťou žalovaného zabezpečiť dostatok finančných prostriedkov na účte žalovaného na zinkasovanie splátky úveru. Žalobca má za to, že postupoval v súlade so zákonom, keďže jeho povinnosťou bolo dodržiavať bankové tajomstvo a informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva utajovať a chrániť. Za klienta síce môže konať jeho zástupca na základe plnomocenstva, avšak toto musí byť banke riadne doložené a súčasne musí zástupca preukázať svoju totožnosť. Zo žiadneho dôkazu predloženého žalovanou stranou nevyplýva, že by brat žalovaného k plnomocenstvu preukázal svoju totožnosť. Pokiaľ ide o posúdenie schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver žalobcom, žalobca zotrval na všetkých svojich doterajších vyjadreniach. Žalovanému poskytol úver ako predschválený úver, ktorého výška bola určená vopred bez aktívnej účasti spotrebiteľa a na základe historických údajov o finančnej situácii spotrebiteľa získaných z interných zdrojov veriteľa o platobných operáciách, ktoré je možné doplniť o ďalšie informácie z interných zdrojov alebo externých zdrojov, keďže žalobca viedol pre žalovaného osobný účet (od roku 1996 bol žalovaný klientom žalobcu). Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že v konaní nebola preukázaná skutočnosť, že sa jednalo o predschválený úver, pretože z výpisu z osobného účtu žalovaného za mesiac 8/2020, ktorý bol v konaní predložený, vyplýva, že žalobca pripravil pre žalovaného ponuku s predschváleným úverom 1.700 eur. Žalobca teda nebol povinný overovať informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa v Sociálnej poisťovni v súlade s § 7 ods. 43 zákona č. 129/2010 Z.z.. Žalobca v konaní predložil výpočet limitu ukazovateľa schopnosti splácať úver, ktorý vykonal v súlade s Opatrenie Národnej banky Slovenska č. 10/2017, ktorým sa ustanovili podrobnosti o posúdení schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s účinnosťou od 01.01.2018. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca si splnil zákonom požadovanú povinnosť pri posudzovaní schopnosti splácať úver pred poskytnutím úveru. Preto úver nie je možné považovať za bezúročný a bez poplatkov a k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru došlo v súlade so zákonom.

10. Odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušiť a vec vrátiť podľa § 391 ods. 1 CSP súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z týchto dôvodov:

11. Žalobca sa v tomto konaní domáha od žalovaného zaplataenia spotrebiteľského úveru, ktorý od neho žalovaný čerpal a ktorý vyhlásil za predčasne splatný z dôvodu porušenia povinnosti žalovaného splácať úver riadne a včas. Žalovaný v priebehu konania v prvom rade namietal, že spotrebiteľský úver nebol

zo strany žalobcu vyhlásený za predčasne splatný v súlade so zákonom /§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka/, keď žalovanému neboli doručená ani upozornenia žalobcu na možnosť využitia práva na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru /podmienka vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka/ ani samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. V čase doručovania týchto listín sa totiž nezdržiavala na adrese, na ktorú mu žalobca doručoval tieto listiny, pretože bol hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici /od 06.10.2021 do 03.01.2022/. Za účelom preukázania týchto svojich tvrdení navrhol súdu prvej inštancie vykonať dokazovanie výsluchom žalovaného, svedka G. J. H., A. - brata žalovaného a v písomnom podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 29.11.2022 aj listinným dôkazom - predbežnou prepúšťacou správou zo dňa 31.12.2021.

12. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že k mimoriadnej splatnosti spotrebiteľského úveru poskytnutého žalobcom žalovanému súd konštatuje, že táto bola vyhlásená ku dňu 29.12.2021 o čom žalobca zaslal žalovanému list z rovnakého dátumu. Tomuto predchádzalo opakované upozornenie žalobcu doručované žalovanému listom zo dňa 26.10.2021, v ktorom žalovaný informoval žalovaného, že je v omeškaní so zaplatením splátok úveru, a tiež ho upozornil, že pokiaľ k úhrade tohto dlhu nedôjde, žalobca vyhlási mimoriadnu (predčasnú) splatnosť celého zostatku úveru. Žalobca predložil súdu dôkazy, že uvedené listové zásielky žalovanému doručoval, kedy boli dňa 02.11.2021 a 04.01.2022 uložené na pošte z dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote žalovaným. Z vykonaného dokazovania výsluchom svedka, brata žalovaného, je zrejmé, že tento mal od žalovaného udelenú generálnu plnú moc, o situácii vedel, o čom svedčí jeho tvrdenie o komunikácii so zástupcami žalobcu a ochota zaplatiť žalobcom vyčíslenú dlžnú sumu, pričom tento zároveň uviedol, že žalobca mal byť z liečebného zariadenia prepustený dňa 03.01.2022, teda skôr, ako bola zásielka žalobcu adresovaná žalovanému uložená na pošte dňa 04.01.2022, a teda bolo možné, aby sa aj táto zásielka reálne dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Zásielka žalobcu na zaplatenie dlžných splátok pod hrozbou vyhlásenia predčasnej splatnosti celého úveru bola odoslaná žalovanému poštou doporučené, táto zo strany žalovaného nebola prevzatá v odbernej lehote. Doručovanie zásielok bolo upravené vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu (v tomto prípade čl. 19.8); skutočnosť, že žalovaný zásielku neprevzal, považuje sa inak za doručenie dňom ich uloženia. Súd teda považuje upozornenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru zo strany žalobcu za doručené žalovanému, a to na základe fikcie doručenia. V tomto smere poukazuje súd na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.12.2020, sp. zn. 5Cdo/36/2020, z ktorého vyplýva: „Ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.“ /odsek 21. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie/.

13. S uvedeným závermi súdu prvej inštancie odvolací súd po preskúmaní veci nemôže súhlasiť, keď skutkové závery, ktoré súd prvej inštancie vyslovil v odôvodnení napadnutého rozsudku nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a samotné odôvodnenie napadnutého rozsudku je nedostatočné, neodpovedá na námietky žalovaného, ktoré majú podstatný význam a ako také je nepreskúmateľné.

14. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 CSP). Musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia a účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je totiž aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a aj keď všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, musí zodpovedať tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

15. Žalovaný v priebehu celého konania pred súdom prvej inštancie namietal, že upozornenie žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako aj samotné vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru mu neboli doručené, keď v čase doručovania týchto listín bol hospitalizovaný

v psychiatrickej nemocnici v A. a na adrese doručovania sa tak nezdržiaval. Na túto námietku žalovaného, osobitne pokiaľ ide o doručenie upozornenia žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie nedal v odôvodnení svojho rozsudku špecifickú odpoveď. Uvedol len, že uvedené listové zásielky žalobca žalovanému doručoval, dňa 02.11.2021 a 04.01.2022 boli uložené na pošte z dôvodu neprevzatia zásielky v odbernej lehote žalovaným a podľa úpravy doručovania vo Všeobecných obchodných podmienkach žalobcu /čl. 19.8/ sa takáto neprevzatá zásielka považuje za doručenú dňom uloženia. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020.

16. Súd prvej inštancie sa tak v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že žalovaný bol v čase doručovania predmetných listín hospitalizovaný a na adrese doručovania sa nezdržiaval a neuviedol, či má tento fakt nejaký význam pre účinnosť doručenia predmetných listín alebo nie, a z akého dôvodu. Aj keď súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/36/2020 zo dňa 15.12.2020 a jeho záver, že ustanoveniu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neodporuje

a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa, nijako nevzal do úvahy aj ďalší záver, ktorý z uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva a ktorý je podporený aj inými rozhodnutiami najvyššieho súdu. V predmetnom rozsudku sa najvyšší súd okrem iného vyjadril tak, že v zmysle § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, teda pri hmotnoprávných úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon ale postačuje ak prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície /čím sa chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávneho úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky a pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah/. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t.j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Uvedené závery sú vyjadrené aj v iných rozhodnutiach najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011, sp. zn. 2Sžf/8/2009 zo 6. júla 2010, sp. zn. 5Obdo/2/2017 z 30. januára 2018. Odvolací súd môže poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Cdo/295/2021 zo dňa 25. apríla 2023, v ktorom najvyšší súd dokonca vyslovil názor, že podstatné je, aby adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta (teda nie je nutné preukazovať doručenie priamo do vlastných rúk adresáta). Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle.

17. Z uvedeného výkladu § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodovacou praxou najvyššieho súdu teda jasne vyplýva, že prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, teda momentom, kedy sa dostane do sféry jej dispozície a to tak aby mala reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, a to bez ohľadu na to, či sa s ním aj skutočne oboznámila. Uvedený záver, ktorý možno považovať za judikovaný konštantnou praxou najvyššej súdnej authority, potom v intenciách predmetnej veci popiera záver súdu prvej inštancie o riadnom doručení upozornenia žalobcu podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka žalovanému. Žalovaný bol v čase doručovania tohto prejavu vôle žalobcu hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici v A., na adrese doručovania sa nezdržiavala a je preto nevyhnutné usúdiť, že prejav vôle žalobcu sa do sféry jeho dispozície nedostal a on nemal reálnu možnosť sa s prejavom vôle žalobcu oboznámiť. Upozornenie žalobcu podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka preto nemožno považovať za riadne doručené žalovanému a keďže sa jedná o nevyhnutnú zákonnú podmienku vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru čerpaného žalovaným, nemožno vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru žalobcom považovať za platné /§ 39 Občianskeho zákonníka/.

18. Popri nedostatočnom vysporiadaní sa s námietkami žalovaného v odôvodnení napadnutého rozsudku, a nakoniec aj nesprávnosti záverov súdu prvej inštancie o platnosti predčasného zosplatnenia

spotrebiteľského úveru žalobcom, musí odvolací súd súdu prvej inštancie vytknúť aj to, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dôsledne neriadil § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia jeho rozsudku nie je zrejmé, aké skutočnosti súd prvej inštancie zistil z výpovedí žalovaného a svedka G. J. H., A. - brata žalovaného a ako tieto skutočnosti vyhodnotil. Rovnako z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, či súd prvej inštancie vykonal žalovaným navrhnutý dôkaz listinou - predbežnou prepúšťacou správou zo dňa 31.12.2021 a ak nie, z akého dôvodu tomuto návrhu na vykonanie dokazovania nevyhovel. Vo všetkých uvedených troch prípadoch ide pritom o dôkazné prostriedky, ktorými má byť podľa návrhu žalovaného preukázané, že v čase doručovania už uvedených prejavov vôle žalobcu sa nezdržoval v mieste doručovania, keď bol hospitalizovaný v psychiatrickej nemocnici, teda majú preukazovať skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti žaloby žalobcu.

19. Na základe uvedených záverov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vykoná dokazovanie listinou - predbežnou prepúšťacou správou zo dňa 31.12.2021 /prípadne tento návrh na vykonanie dokazovania žalovaného zamietne a v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedie dôvody, pre ktoré dôkaz nevykonala/. Z tohto dôkazu ako aj z ostatného vykonaného dokazovania urobí náležité skutkové zistenia /ktoré aj uvedie v odôvodnení svojho rozhodnutia/ a tieto potom opätovne po právnej stránke posúdi, pričom bude viazaný hore vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu ohľadom účinnosti doručenia upozornenia žalobcu podľa §53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalovanému. Nové rozhodnutie potom súd prvej inštancie riadne, v súlade s § 220 ods. 2 CSP, odôvodní tak, aby z neho boli zrejmé jeho skutkové závery založené na posúdení vykonaných dôkazov v ich jednotlivosti aj vo vzájomnej súvislosti ako aj dôsledné právne posúdenie veci, najmä so zameraním na splnenie zákonných podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru čerpaného žalovaným a teda platnosť tohto právneho úkonu žalobcu. Osobitne sa tiež vyjadrí k námietkam o porušení povinností žalobcu pri skúmaní bonity žalovaného pred poskytnutím spotrebiteľského úveru, ktoré žalovaný nadniesol v odvolaní. Pokiaľ ide o žalovaným v odvolaní namietanú absenciu náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch - doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, tu postačuje, ak súd prvej inštancie zotrvá na už vyslovenom a odôvodnenom právnom názore, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere túto zákonnú náležitosť obsahuje, s ktorým záverom sa aj odvolací súd stotožňuje. K poukazu súdu prvej inštancie na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/277/2021 zo dňa 21. apríla 2022 v tejto otázke odvolací súd dopĺňa aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Cdo/200/2022 z 29. novembra 2023, v zmysle ktorého ak zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje zmluvné dojednania, z ktorých je možné zistiť údaj o dobe, či dĺžke trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere /ako sú počet mesačných splátok úveru, splatnosť prvej splátky úveru a splatnosť ďalších splátok úveru/, tak aj bez explicitného uvedenia údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, obsahovala informáciu pre spotrebiteľa o dobe (či čase) jej trvania. V predmetnej právnej veci zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami sporu obsahuje počet splátok úveru /72/, dátum prvej splátky úveru /24.09.2020/ ako aj periodicitu a termín splatnosti splátok úveru /mesačne, 24. deň kalendárneho mesiaca/ a teda obsahuje primeraným a zrozumiteľným spôsobom, nepripúšťajúcim pochybnosti aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa, informáciu o dobe (či čase) jej trvania. Splňa tak zákonnú náležitosť uvedenia doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

20. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne súd prvej inštancie aj o náhrade trov konania, pričom je povinný rozhodnúť aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).